

stitsministerens, velfærdsministerens og mit område.

Der er tale om en genfremsættelse, idet alle tre forslag er en del af et forslag, som Enhedslisten fremsatte den 30. marts 2007, og som Folketinget førstebehandlede den 11. maj 2007.

Lad mig med det samme sige, at regeringen heller ikke den her gang kan støtte forslagene.

Enhedslisten foreslår for det første, at myndige personer frit skal kunne vælge fornavn. Forslaget vedrører justitsministerens ressortområde. Efter navnelovgivningen er udgangspunktet, at man ud fra fornavnet skal kunne skelne mellem kønnene. Dette udgangspunkt skal sikre, at et fornavn ikke er til ulempe for den pågældende. Transseksuelle har imidlertid siden 2002 haft mulighed for at tage et fornavn, der betegner et andet køn. Navnelovgivningen tager altså allerede hensyn til de transseksuelle, og der er derfor ingen grund til at ændre reglerne.

Enhedslistens andet forslag vedrører både justitsministerens og velfærdsministerens ressortområde. Enhedslisten foreslår, at myndige personer selv skal kunne bestemme, hvilken kønsidentitet deres pas og personnummer skal udtrykke. I begrundelsen for forslaget anfører Enhedslisten et herfra forskelligt synspunkt om, at personnummeret slet ikke bør indeholde en kønsangivelse.

Jeg mener, at Enhedslisten med dette forslag overser de formål, der er med både personnummer og pas. Personnummeret indeholder ligesom Det Centrale Personregister, CPR, nogle grunddata, som skal være korrekte. Når en person har gennemgået en kønsskifteoperation, vil den pågældende derfor få et nyt personnummer med korrekt kønsangivelse, og vedkommende kan få udstedt et pas og andre legitimationsdokumenter med sit nye navn og personnummer.

Men en ordning, hvor man selv skal vælge, hvilket køn man ønsker at angive i personnummeret, stemmer ikke overens med kravene om, at personnummeret skal indeholde korrekte grunddata, og det duer ikke. Personnummeret udgør nemlig i mange tilfælde grundlaget for offentlig myndighedsudøvelse, så det er ikke muligt at udelade kønsangivelsen fra personnummeret. Kønsangivelse har betydning ved f.eks. indkaldelse til værnepligt, da det som bekendt kun er mænd, der efter lovgivningen har værnepligt. Passet skal fungere som et identifikationsbevis, og kønsangivelsen i passet, der angives med »F« eller »M«, skal være i overensstemmelse med det biologiske køn og med per-

sonnummeret, ellers kan det give problemer ved paskontrollen. Enhedslistens forslag hænger altså ikke sammen med den praktiske virkelighed.

Enhedslisten sidste forslag går ud på, at myndige personer efter grundig vejledning selv skal kunne afgøre, om de vil gennemgå en kønsskifteoperation i offentligt regi. I begrundelsen skriver Enhedslisten, at det er vigtigt, at muligheden for kønsskifteoperationer er til rådighed for transseksuelle.

Jeg er enig i, at muligheden for at gennemgå en kønsskifteoperation skal være til stede. Den mulighed har allerede eksisteret i mange år herhjemme, men ligesom for øvrige behandlinger tilbydes en kønsskifteoperation altså kun, når der er en medicinsk indikation for det. Personer, der ønsker en kønsskifteoperation, gennemgår et udredningsforløb, der normalt strækker sig over mindst 2 år. Selve udredningen sker i overensstemmelse med de internationale standarder på området. På grundlag af forløbet, en udtalelse fra Retslægerådet og en høring af ansøgeren tager Sundhedsstyrelsen stilling til, om ansøgeren kan tilbydes kastration med henblik på kønsskifte. Sundhedsstyrelsen har givet tilladelse til kastration med henblik på kønsskifte i 90 pct. af de sager, som Sundhedsstyrelsen har afgjort. Men det er naturligvis i sidste ende ansøgeren selv, der afgør, om vedkommende vil tage imod tilbuddet om en kønsskifteoperation.

Når proceduren er tilrettelagt, som den er, er det for at tage højde for, at en kønsskifteoperation er et omfattende og irreversibelt indgreb. Det er altså et indgreb, hvor kønskirtlerne permanent fjernes. Forløbet skal altså sikre, at der både er en medicinsk indikation for indgrebet, og at ansøgerens ønske om et kønsskifte er vedholdende, og at ansøgeren fuldt ud kan overskue konsekvenserne af indgrebet. Det synes jeg er en både rimelig og forsvarlig procedure.

Jeg kan godt forstå, at det for den enkelte kan opleves som en personlig belastning at skulle gennemgå et længerevarende udredningsforløb, men forløbet er altså nødvendigt af de grunde, jeg allerede har nævnt, og jeg vil gerne påpege, at et udredningsforløb over flere år også finder sted i de lande, vi sammenligner os med. Jeg mener derfor ikke, at vi løser noget ved at ændre lovgivningen.

Kl. 15:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ministeren. Der er foreløbig en enkelt kort bemærkning, det er fra hr. Per Clausen.